

Arrest

nr. 107 645 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE SMET, die loco advocaat G. BUZINCU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 juli 2012, als zelfstandige, een aanvraag in tot afgifte van de verklaring van inschrijving. Hij wordt op 26 juli 2012 in het bezit gesteld van de verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 januari 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 2 februari 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit :Roemenië, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 09/07/2012 en verkreeg de E-kaart op 07/08/2012

Betrokkene legde in het kader van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma [A.], een oprichtingsakte van de firma en de publicatie van de oprichting in het Belgisch Staatsblad, een bewijs inschrijving van de onderneming, een publicatie van de overdracht van deelbewijzen in het Belgisch Staatsblad en een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen dd. 16/06/2011

Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/01/2013 laten weten dat de aansluiting van betrokkene als werkend vennoot bij BVBA [A.] (met ondernemingsnummer [...]) retroactief wordt geschrapt vanaf de begindatum op 16/05/2011.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15/12/1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aangezien ten eerste de plicht tot uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen door de Belgische Staat is geschonden, daar de motivering die wordt geformuleerd in de beslissing niet afdoende is.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert haar beslissing op grond van een onderzoek van het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ), waaruit zou blijken dat er geen effectieve activiteit plaatsvindt in hoofde van verzoeker bij B.V.B.A. [A.].

Daaruit leidt de Dienst Vreemdelingenzaken af dat verzoeker nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit zou hebben uitgeoefend en onder valse voorwendsels zijn verblijfsrecht zou hebben bekomen.

De stukken 6, 7, 8 en 12 tonen nochtans duidelijk aan dat verzoeker effectief een activiteit heeft uitgeoefend tot op 31 mei 2012 en daar effectief voor werd uitbetaald door de B.V.B.A. [A.].

Sindsdien is verzoeker actief in de B.V.B.A. [R.S.], waarvan de hoofdaandeelhouder eveneens de heer [I.D.] is en waarvan het maatschappelijk doel vergelijkbaar is. Er werd waarschijnlijk nagelaten om dit te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft evenwel geen moeite gedaan om verzoeker te ondervragen over dit feit en heeft bijgevolg gefaald in haar onderzoek.

In elk geval blijkt uit de stukken 10 en 11 dat verzoeker nog steeds actief is als zelfstandige bij de B.V.B.A. [R.S.], en dat hij dus onder geen geval onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen.

Uit de voorafgaande elementen, die gestaafd zijn met de nodige bewijsstukken, blijkt dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken volstrekt ongegrond is. [...]”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden als zelfstandige van verzoeker, omdat verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Verweerder benadrukt dat de E-kaart werd afgegeven nadat verzoeker stukken voorlegde die een zelfstandige activiteit deden uitschijnen, doch wijst op een onderzoek dat werd gevoerd door het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen voor zelfstandigen (hierna: het RSVZ) waarbij werd besloten dat er geen effectieve zelfstandige activiteit plaatsvindt en waarbij het RSVZ bij schrijven van 7 januari 2013 het sociale verzekeringsfonds de opdracht gaf om de aansluiting van verzoeker als werkend vennoot bij de BVBA A. retroactief te schrappen en dit vanaf 16 mei 2011.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 42^{septies} van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag van de *in casu* bestreden beslissing betreft, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verzoeker betwist het gegeven dat hij nooit een zelfstandige activiteit in België heeft uitgeoefend. Hij stelt dat hij tot 31 mei 2012 wel degelijk actief was als zelfstandige en hiervoor werd uitbetaald door de BVBA A. Ter staving hiervan voegt verzoeker een uittreksel van het aandelenboek met een aan- en verkoop van aandelen door verzoeker op respectievelijk 12 mei 2011 en 31 mei 2012, een uittreksel uit het grootboek van de BVBA A., een uittreksel van financiële verrichtingen van de BVBA A. en zijn afgifte in de personenbelasting voor het aanslagjaar 2012 bij.

Verzoeker geeft aan de hand van dit betoog in wezen aan dat hij niet akkoord gaat met de bevindingen van het RSVZ. De Raad wijst er wat dit betreft evenwel op dat hij niet bevoegd is zich uit te spreken over deze betwisting. Verzoeker dient zich wat dit betreft te wenden tot de hiertoe bevoegde rechter. Er blijkt evenwel niet dat hij dit heeft gedaan, laat staan met een gunstig gevolg. Er blijkt evenmin dat hij het RSVZ heeft verzocht om een nieuw onderzoek. De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing kon steunen op de gedane vaststellingen van het RSVZ dat er sprake is van een *“gebrek aan bewijs van de uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit”* en dat de aansluiting als zelfstandige bij het sociale verzekeringsfonds retroactief diende te worden geschrapd en dit vanaf 16 mei 2011.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft slechts tot en met 31 mei 2012 bij het bedrijf A. actief te zijn geweest. Los van het gegeven dat ook deze bewering strijdig is met de bevindingen van het RSVZ, erkent verzoeker aldus in wezen dat hij zich op 9 juli 2012 bij de gemeente aanmeldde om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige op basis van een op dat ogenblik fictieve zelfstandige activiteit bij de BVBA A. Hij bevestigt aldus het motief in de bestreden beslissing dat hij bij zijn aanvraag stukken voorlegde voor het bekomen van de E-kaart als zelfstandige die op dat ogenblik niet overeenstemden met een daadwerkelijke zelfstandige activiteit.

Verzoeker betoogt verder dat hij sinds 31 mei 2012 actief is voor de BVBA R. S. Hij geeft aan dat hij dit waarschijnlijk heeft nagelaten te melden aan verweerder. Hij is van mening dat verweerder hem hierover had moeten ondervragen en dit had moeten onderzoeken.

Ook op dit punt kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker met dit betoog weliswaar aangeeft niet akkoord te gaan met de vaststellingen van het RSVZ, doch dat het de Raad niet toekomt zich uit te spreken over deze vaststellingen van het RSVZ. Er dient te worden aangenomen dat deze vaststellingen van het RSVZ gelden ongeacht de firma waarvoor verzoeker stelt actief te zijn geweest als zelfstandige. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker ter staving van deze beweerde zelfstandige activiteit enkel een bewijs van aandelenbezit van deze firma en bewijzen van overschrijvingen van de betreffende firma aan hem voorlegt, doch dat in deze stukken op geen enkele manier wordt aangegeven dat verzoeker voor deze firma actief zou zijn geweest als zelfstandige. Er blijkt ook niet dat verzoeker zich aanmeldde bij een sociaal verzekeringsfonds voor deze beweerde zelfstandige activiteit. Nu verweerder zich bij het nemen van zijn beslissing kon baseren op de vaststelling van het RSVZ dat er geen sprake was van een zelfstandige activiteit, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met deze beweerde zelfstandige activiteit en waar hij aangeeft dat verweerder hem op dit punt had moeten horen of zelf had moeten overgaan tot een onderzoek. Er blijkt immers niet dat dit zou hebben geleid tot een andere

uitkomst, nu verweerder zich op dit punt slechts kan baseren op de vaststellingen die in dit verband worden gedaan door de hiertoe bevoegde overheidsinstelling, met name het RSVZ.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het verplichten van verzoeker om terug te keren naar Roemenië een te groot disproporioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoeker.

Een verplichte terugkeer van verzoeker naar Roemenië, brengt voor de Belgische staat immers geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoeker.

Verzoeker stelt dat een terugkeer naar zijn land een buitensporige en onevenredige eis vormt die hem redelijkerwijze doet vrezen voor een uitermate lange scheiding van zijn familie. [...]”

3.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). Zoals hierboven reeds uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk was van verweerder om – onder verwijzing naar de vaststelling door het RSVZ dat er geen sprake was van een werkelijke zelfstandige activiteit in België – te stellen dat verzoeker onder valse voorwendselen het verblijfsrecht heeft bekomen en een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen voordeel oplevert aan verweerder, doch – gezien de langdurige scheiding van zijn familie – wel een buitensporig nadeel inhoudt voor hemzelf, merkt de Raad vooreerst op dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang, hetgeen in principe voorrang heeft op de private belangen van verzoeker. Er blijkt aldus wel degelijk een voordeel voor het algemeen belang waar streng wordt opgetreden in zaken waar onder voorlegging van valse of misleidende documenten een verblijfsrecht als zelfstandige werd verkregen waarbij achteraf blijkt dat er op geen enkel ogenblik sprake was van een zelfstandige activiteit. De Raad stelt *in casu* ook vast dat het ingeroepen nadeel van verzoeker louter te wijten is aan zijn eigen gedrag waarbij hij trachtte de Belgische overheid te misleiden. Daarenboven beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering dat de bestreden beslissing een lange scheiding met zijn familie tot gevolg heeft, doch toont hij op geen enkele wijze – met objectieve overtuigingsstukken – aan dat hij thans familie heeft in België. Ook uit de stukken van het dossier kan het bestaan van een gezinsleven niet worden afgeleid, nu integendeel in inlichtingenblad van de gemeente Wuustwezel daterend van 18 juli 2012 wordt aangegeven dat verzoeker alleenstaand is en er geen sprake is van gezinsleden.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

“Aangezien ten derde het recht op gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden.

Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven.

Dat het volledige familiale en gezinsleven van verzoeker zich afspeelt in België.

Verzoeker woont immers samen familie in de [...].

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling, maar er dient te worden opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev.Trim.dr. fam., 2001,128).

Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoeker heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald.

Dat dit aldus een grove schending van het privéleven van verzoeker inhoudt. [...]"

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker betoogt dat zijn volledige familiale en gezinsleven zich afspeelt in België. Hij verwijst hiervoor naar het gegeven dat hij samen met zijn familie op hetzelfde adres woont. Evenwel blijkt uit het administratief dossier nergens dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Verzoeker heeft immers zelf aangegeven ongehuwd te zijn. Uit het inlichtingenblad van de gemeente Wuustwezel van 18 juli 2012 mag dan wel blijken dat verzoeker met vier andere personen op hetzelfde adres woont, doch er wordt hierbij aangegeven dat zij *"niet verwant"* zijn. Verzoeker laat tevens na om bij zijn verzoekschrift stukken te voegen die wijzen op het bestaan van een gezinsleven in België en die zijn beweringen hieromtrent in het verzoekschrift kunnen staven. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker in België een gezinsleven heeft dat door de Belgische overheden dient te worden beschermd.

Ook waar verzoeker zich beroept op een *"groe schending van het privéleven"*, kan de Raad enkel opmerken dat hij op geen enkele manier duidt welk privéleven hij in België heeft opgebouwd dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Nu het bestaan van een privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, dringt zich evenmin een belangenafweging of toetsing aan het tweede lid van deze Verdragsbepaling op. Verzoeker kan derhalve evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat diende te worden gemotiveerd over de al dan niet noodzakelijkheid van de inmenging in het privé- of gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS